

КАКВО ВИДЪЛА МЪСЕЧИНКАТА.

Вчера — каза мъсечинката — азъ надникнахъ въ единъ малкъкъ дворъ, заграденъ отъ всички страни съ зидове. Въ двора играеше едно малко момиченце и гонѣше една квачка, слѣдъ която съ жаленъ пискъкъ тичаха малки пиленца. Майка имъ, уплашена за тѣхъ, отчаено крещѣше, и перушината ѝ бѣше настърхнала.

На нейния викъ се притече бащата на малкото момиче и почна да му се кара. Азъ — каза мъсечинката — като видѣхъ това, скрихъ се.

Днесъ пакъ погледнахъ въ тоя дворъ. Отначало тамъ бѣше всичко тихо, но скоро излѣзе пакъ вечерашното игриво момиченце и, безъ да го види нѣкой, тихо се вмъкна въ курника и отиде право, при квачката съ пиленцата. Кокошката се подплаши, закудкудяка, пиленцата запищѣха и се пръснаха изплашени изъ курника. Момиченцето тичаше слѣдъ тѣхъ и протѣгаше ржицѣ къмъ квачката. Азъ — каза мъсечинката — гледахъ всичко това и бѣше ме много ядъ на това момиче и много се зарадвахъ, като видѣхъ, че пристига баща му. Той хвана дѣтето за ржка и му викна още по-сърдито отъ вчера:

— Какво правишъ тукъ, ти проклета немирнице?

Момиченцето вдигна глава. Хубавитѣ му гължбови очи бѣха пълни съ съълзи.

— Защо си влѣзла тукъ? — питаше бащата сърдитъ. Дѣтето заплака:

— Азъ... азъ, каза то, искахъ да цѣлуна квачката и да ѝ поискамъ прошка за вчерашното...

Андерсенъ.